

(Na Korostem in Hajerskem.)

526/272

„Bog je stvaril vrana tako, da je bil ovan po perji
jedna od naj lepših ptic i pël je tako prijetno,
da su ljudi iz hiš lëtali poslušat ga, kada je pël;
srećen človek, kteri je v svojem življenji vrana
vidil i ga sprepevoljati slišal. — Veliki den svatko-
ali prazduikao je med bogoslužboj opet počel
sprepevoljati i ljudi su lëtali od bogoslužbe vrana
gledat i poslušat. — Vran se je tëm pri Bogu
zämëril i da bi vran v huderče ne mutil ljudi
pri bogoslužbi, je mu Bog odozel këpo perje i
sladko pretje, da je sada jednom černa ptica i da
jedom zamaklo se dere: „prat, prat!“ ni rad čem,
bi se rad umil in spral. Dětca slišëća vrana
dreti se, mu govore: „Le ti jidi prat, inaš
černe nogice!“

Zapisal M. Majar. — Iz njezovega „Slavjana“ 1873, 127-128